

קלייב רוויל חושף קצת מן האמת על המיקצוע: הפעמונים כמעט צילצלו לו

מי לא ידע שאימי אירווינג הגיעה העירה (לתליאביב) עם תינוקה היפה ועם בעלה המפוח. סטיבן ספילברג (שביטל בינתיים את בואו לפסטיבל קאן בגלל הפחד מטורוריסטים?) כולם ידעו ואף הוזהרו שהכוכבת המופיעה באגדת-הילדים שבהפקת ג'ג לפי עוץ לי גוץ לי לא תעניק ראיונות אישיים — בוודאי לא בתחילת העבודה, ואולי גם עד לסיומה.

אבל בלי תופים וחצוצרות הגיע לכאן, להשתתף באותו הסרט. שחקן מעולה, שאייאפטר לשכוח אותו מעשרות סרטים, בקולנוע ועל המסך הקטן, כבעל מיקצוע השולט בכל רוויל: מישחק, שירה ומחול, זהו השחקן קלייב רוויל. רוויל היה האימפרסריו הרוסי בשרלוק הולמס הצעיר ובעל בית-המלון האיטלקי ב"אונטני", הוא היה פייג'ין המקורי במחזמר אוליבר בחמש הפקות בימתיות שונות (אך מעולם לא זכה לעשותו בקולנוע — לתפקידו נבחר רון מוריי עניין של מזל). כך קרה גם עם תפקידו באימה לה דוט. אידסוף הצגות בברודוויי (כין השאר גם עם אריק לביא ושושיק שני) אבל בקולנוע — לא. מיישנו אחר זכה.

זה דרכם של עיסקיי-השעשועים שהיום הם יותר עסקים מאשר שעשועים. "יותר ביזנס מאשר שאור" אם לפרש את המושג. "שואו ביזנס" כפי שמפרשים אותו בהוליווד, לרברי רוויל.

אין כל חוסר-כבוד בנסיון לצאת מעורך כדי להשיג עבודה, גם כשאתה מפורסם כבעל מלאכה טוב. הנה, רוויל עצמו אינו מתבייש לגלות כיצד זכה בתפקיד המלך, לצד אירווינג הנ"ל.

ספר רוויל:

עמדתי להופיע בתפקיד ראשי במחזמר גדול בברודוויי. מחזמר שמקורו בלונדון, מפרי עטו של פיטר ניקולס ושמו פופי או איך להצליח בסחר-סמים בעזרת הממשלה. וכמו שזכרתי בעסקיי-השעשועים, הכל התנהל כשורה וקבר קיבלתי מיקודמה על החזרות. שדרר-אנג לא התקיימו מעולם, ועוד, כמו שקורה בעסקים האלה, התברר שהמפיק האמריקאי של המחזמר לא הצליח. למרות כל מאמציו, להרים את כל שלושה חצי מיליוני הדולארים שצריך היה לאסוף כדי לבצע את ההפקה בברודוויי. למרות העובדה שזה נחשב כתקציב בינוני ביותר, והד מחזמר, המספר כיצד התגלגל האופיום מהדור לסין ומשם לעולם המערבי, נחשב כמחזמר מרתק ומצליח ביותר — לא נמצא הכסף המספיק, וההפקה התבטלה.

רוויל (בהליפה) עם ג'ק למון ב"אונטני" איך בדיוק להרוג את עצמו

ממש באותם הימים הגיעה לאונטני השמועה שמנחם גולן פתח בהוליווד את הבית שנועד לשמש כמפקדת חברת קנון. הוא אמנם נראה כמו בונקר, עם כל אותם שומרים המושים המסיירים בו ומכשירי-קשר בידיהם. ובכן, הרמתי אליו טלפון לברך אותו, כשלמעשה רציתי לומר לו: היי, חבר, אולי יש לך איזו עבודה גם בשבילי? שמעתי את מנחם צוהל מן הצד השני: "איזה מזל שאתה מצלצל: בדיוק חשבתי עליך — טרורר הווארד חלה. מה דעתך לקפוץ לתפקיד במי קוממו?"

עד כאן:

וכך הגיע קלייב רוויל לתליאביב שמה וטובי לב, שמה, ראשית משום שזה בדיוק התאים למצב הרוח שלו, שלא להישאר בלוס-אנג'לס, שם הוא גר בשנים האחרונות. שנית, משום שלא היה לו שום דבר מיוחד לעשות בבית. וכשאין לשחקן מה לעשות, הוא מתחיל לפקפק בכראיות העתיד. בלוס-אנג'לס, מספר רוויל, קל מאוד להתפתות לאותו מצב-רוח של חופשה מתמדת. כשמזג האוויר אביבי תמיד, השמיים כחולים, ואפשר ללכת לים. אבל את חשבון החשמל צריך תמיד לשלם. אני כנראה שחקן בר-מזל באמת, אם לא הצטרפתי מעולם לעסוק במיקצוע אחר לפר' נסתי."

אבל אין זאת אומרת שלא היו עליות ומורדות מאז נטש רוויל את לונדון, 1978, ועבר להת' גורר בלוס-אנג'לס. "כאן אף אחד לא מצפה לך באופן מיוחד, אם אינך מראה את פרצופך בסביבה ומוכיח דריירות את קיומך". דוגמות? בשפע: זה היה ב-1972, כאחד מימי היושב הנור'

אים בלונדון, כשאף הפקה קולנועית לא נראתה באופק והכסף האמריקאי, שזרם בשנות ה-60 לתעשיית הקולנוע האנגלית, הפסיק לזרום. "ישבתי בבית וחשבתי לעצמי איך בדיוק כדאי לי להרוג את עצמי. באקרח או בקפיצה מן הגג. איש לא רוצה אותי עוד ואף אחד לא אוהב אותי. הצצתי לי בייאוש בווארייטי העיתון המכונה כפי המיקצוענים, התנך של התעשייה, וקראתי שבילי ויילדר, האיש הנפלא הזה, שאצלו עשיתי ב-1969 את אחד מתפקידי הטובים ביותר כאמרגן רוסי (בשרלוק הולמס הצעיר), מתכנן סרט חדש ברומא. שלחתי לו מיברק בוו הלשוני. קלייב רוויל חי וקיים בלונדון, מיוצג עליידי סוכנות ויליאם מוריס, ומוכן להעמיד לרשותך את שרותיו של האמרגן הרוסי שלו באנגלית, רוסית, איטלקית, או אפילו וינאית". ויילדר הווינאי קלט את המסר המבודח שלי וצילצל לי מייד, מה שלומך, ידידי? הוא שאל מרומא. נפלא, ענית, מבלי לספר לו כמובן, שבאותו רגע ממש אני שומט את האקרח שנועד לסיים את חיי. אתה מוכן לקרוא משהו? הוא שאל. למחרת כבר היה התסריט ביד. קראתי, ועיני יצאו מחוריהן. שוב בילי ויילדר בטלפון: נו, מה אתה חושב? ענית שנרמה לי כי הוא שם בפי את כל השורות הטובות, או אתה מסכים? צעק לי ויילדר, אני שם שני כוכבים ליד השם שלך? זאת אומרת: הוא ליהק אותי!"

שחקן עם שייכים ושייטור. בינתיים, כאי' לו שנדבר עם ויילדר, צילצל אליו גם מנחם גולן בברלין. השניים הכירו זה את זה כשלמדו בבית הספר של אולדרייק בלונדון, בתום מילחמת'

העולם השניה. גולן למד בימור ורוויל למד מישחק. גולן הציע לו תפקיד במסע בעיקבות השמש, כמה ימיה-סרטה בברלין, רוויל שנה את ברלין, אבל אהב את מנחם ורצה מאוד לעבוד. בדרך מברלין הביתה הוא עבר אצל בילי ויילדר ברומא. "הוא רצה לראות מה מצב השי' ניים שלי, ואם בינתיים לא לקיתי באיזו אנמיה חמורה. כשראה שאני עדיין אותו רוויל עם כל השיניים והשיער במקומם, החתים אותי על החו'

רוויל ב"עניין לי" באקדח או בקפיצה?

זה, המהיר היה עלוב, אבל התסריט של אונטני היה נפלא והצוות היה מקסים: ג'ק למון וג'ולייט מילס. האווירה היתה נהדרת והעבודה היתה נעימה". ועד כמה אייאפשר להתנבא במיקצוע הזה, אפשר ללמוד רק מן ההמשך: "כשגמרתי את הע' בורה על אונטני החלטנו, אשתי ואני, לנסוע לבקר במולדת. ניוזילנד, שאותה עזבתי כשי' הייתי בן 19. "הנה, בדרך, קראתי שוב בווארייטי ביקורת נפלאה על סרט חדש, אונטני, משבירוה רענן. אוויר צח פורץ לקולנוע. קלייב רוויל מגיש הופעה עילאית". "צהלתי משימחה: הנה, סוף-סוף, אחרי כל השנים האלה, בא השכר לגמולי. עשיתי זאת! אני כוכב!" רוויל הנרגש טס ללוס-אנג'לס, לחגוג את הצ' לחתו עם ויילדר ולראות את הסרט, שלא הספיק לראותו גמור. בקולנוע, שם הוא גילה לתדהמתו שהסרט כבר הספיק לרדת. מבלי להשאיר עקבות — בארצות הברית היה הסרט כישלון מועזע. "אז למדתי כמה מטורף ארורו הוא העסק הזה, ועד כמה אינך יכול לדעת מתי וכיצד, ואם בכלל, יתגשמו אייפעס חלומתיך. כל מה שאתה יכול לעשות, אם אתה שחקן, ואינך יודע לעשות כל מלאכה אחרת, זה לחזור לבית, להרים שוב כמה טלפונים ולחכות בדריכות שהעבודה תחזור אליך, ואולי בכל זאת הפעמונים יצלצלו גם עבורך!"

תדרין חובה לראות:

- תליאביב: הכבוד של פריצי זיכרונות מאפריקה מסע-עסקים של אבא. ירושלים: זיכרונות מאפריקה. בוני ר' קלייד. חיפה: זיכרונות מאפריקה. מסע-עסקים של אבא.

- תליאביב: הכבוד של פריצי (לימור אר- צות-הברית) — ג'ון יוסטון מגיש סאטירה על המוסר ואביריו המפוקפקים ביותר — המאפיה האמריקאית. זיכרונות מאפריקה (שחף) תל- אביב מוצג גם בכפרי — ירושלים ובאורה — חיפה. ארצות-הברית) — אלוף האוסקר הוא סרט ארוך, נעים לצפייה ומרהיב בצורתו האסי' תטית. מריל סטריפ היתה מצדיקה אוסקר. אילו היה הפרס הזה ניתן לה.

Advertisement for 'שבועות ארוכים כשנים' (9 1/2 weeks like years). Includes a clock graphic showing 5:00, a photo of a woman, and promotional text for the film.